

Abláció

- *Nem szeretne pisilni?*
- *Nem.*

Ha valakinek nincsen rád szüksége, onnan el kell menni.

Ez volt nagyapám legfontosabb leckéje. Így aztán a második házassága idején gyakran ment a Fazekas kocsmába. Majd a pálinkánál is szörnyűbb hitszegése lett az, hogy egyszerűen kimúlt nagyanyám mellől. Mindenkinek elmondta több tucatszor, hogy hamvasszák el, és szórják szét a Berettyó-parton, mert ott volt a legboldogabb, hetven évvel ezelőtt. Rózsamintás koporsót kapott, és egy dupla sír első lakója lett. A kövön egyelőre három évszám áll. Anyám ment a szeretőjéhez, amiről miután apám tudomást szerzett, ment volna ki a spájzba. Egy pohár vizet akartam a konyhából, apám az asztal fölött görnyedve az összeszabdalt viaszkos vásznon róttá félig írott, félig nyomtatott formában gyakorlatlan betűit. Nyakát egy kék bálamadzag hurkolta. Takarta kezével a papírhalmot, csak a tetején virító szót kaptam el: Végrendelet. Visszamentem tévét nézni, vázoltam a helyzetet, amit anyám egy jól vannel nyugtázott. Úgysem tartja meg a madzag. Zavart, hogy nem kérdeztem meg, adjak-e egy rendes tollat az iskolatáskámból. Apám csak egy pirosat talált széthányva a lakásban, én pedig olyan nevetségesnek éreztem. Hogy lehet egy öt forintos, fehér csíkos javítóval végrendeletet írni? Anyám félreértette feszengésemet. Megnyugtatózott, hogy úgyis észrevesszük, ha elmegy az ablak alatt, és kimegy levágni, de végül mindketten láttuk a film végét. Apám első felesége is a spájzban akasztotta föl magát, igaz, akkor nem volt itthon senki, aki kimehetett volna levágni, csak a négy hónapos gyerekük ordított éhesen a kiságyban.

Aztán évekkel később nehezen fogadtam el, amikor Zoltán azt mondta, nincs rá szükségem, mert én még sokáig azt gondoltam, hogy de, van, míg persze ki nem derült, hogy mégiscsak neki lett igaza. Majd amikor én bizonygattam ugyanezt Jánosnak, és elmentem, akkor évek múltán sem derült ki az, hogy ne lenne rám szüksége.

Majd jött ez a szívbetegség, akivel igen nehezen fértünk el egy testben, és ahogy ellenkezésem büntetéseként irtott ki mindent belőlem, ami emberi, állandóan visszatért a kérdés, hogy elgondolkodtam-e azon, miért kaphattam, és talán inkább koncentrálok arra, mit tanulhatok belőle. De bárhogyan erőlködtem, nem jöttem rá az égvilágon semmire, azon kívül, hogy az emberek roppant spirituálissá válnak, amikor észérvekkel képtelenek reagálni. Szóval ezúttal nekem kellett mennem. Be a műtőbe. Az egyetlen értékelhető reakció Julcsié volt, aki megérdeklődte, ha végérvényesen továbbállnék, ráhagyományozom-e a könyveimet. Igen, úgy sem tartana rájuk senki más igényt.

Felelősségteljes dolognak tűnt végrendeletet írni. Gondolkodtam, fölfirkantam egy fecnire, mi újság azzal a csöpp minigarzonnal, meg némi megtakarítással; szétnéztem, a dohányzóasztalon piros toll hívta föl magára a figyelmet. Úgy tűnik, ilyenkor csak hibajavítót talál a családjunk. Így inkább úgy döntöttem, mindent elcsomagolok. Kiültem a teraszra, és igyekeztem megtölteni a raktárt. Bekerültek a könyvek, az arcok, a fáradt őszi nap, a szomszéd, aki nevelő célzattal azt ordítja a gyereke képébe, hogy letöri a kezét, vagy eltöri a lábát. Bepakoltam nemcsak ezt a kerületet, Budapestet, hanem Mezőtúrt, Szolnokot, Tallinnt és Prágát, nem volt kérdés, hogy a szeretteim mellé férnek-e azok, akiket sohasem szerettem. Behordtam a legutolsó egeret is, akinek pünkösdi éjjelén befőttesüvegből csapdát eszkábáltam, mégis kongott az ürességtől a helyiség.

- *Még mindig nem szeretne pisilni?*

- *Nem.*

Egy férfi nem tudta elviselni a tudatot, hogy én minden alkalommal egyedül ülök a vizsgálatokon. Mindenképpen el akart kísélni, pedig figyelmeztettem, hogy minimum hat órát kell a lépcsőn ülni, a székek az idősebbeké. Megérkezvén dagadt a zsebe az aprópénztől. Két boltba is bement váltani, hogy felkészüljön a kávéautomatára. Óránként ittunk valami rettenetes lötyöt, miközben a betonfordulóban ülve szókirakóztunk a telefonomon. Nem nagyon beszélgettünk. Mégis, miről lehetne szó a Városmajorban, ahhoz meg nem volt kedvünk. Azóta másik kontinensre költözött.

Az orvosomnak eszébe sem jutott, hogy ott lehetek a zöld lepedő alatt. Lekötözve, a hátamon defibrillátorral, a mellkasomon tappancsokkal, folyamatos vérnyomás- és pulzusmérővel, bekötött vénával. Csak azt a pár négyzetcentis darabot látta belőlem, amit szabadon hagytak az ágyékomnál. Ezért igazán fölösleges volt teljes testre kérnem a gyantát. Jólesett, hogy figyelembe se vesz. Ha emberként tekintett volna rám, már nem tudtam volna akkurátusan számolni a kilégzést, belégzést. Éreztem, hogy valami forró, és nedves csorog a combjaim közé, de nem tudtam megmozdítani a lábam annyira sem, hogy az anyag viselkedéséből kitaláljam, a vérem folyt a fenekem alá, vagy bepisiltem. Reméltem, hogy vér.

- *Hozzam a kacsát?*

- *Nem szükséges.*

Gitta néni igazán rendes volt velem. Olykor behívott a lakásába, megmutogatta csodaszép antik bútorait, a születnapomon adott pár száz forintot. A fiai messze éltek, hetente egyszer hívták föl. Teher volt ez a pénz. Már taknyosként se éreztem azt, hogy megfelelő lenne az ár-érték arány. Mégis illedelmesen ültem hetente egy órát a pisiszagban, és lóbáltam a lábam a széken. Az agya már kezdett mészbe burkolózni. Tudtam, hogy megértőnek kell lennem, de időnként eljött az a pont, amikor az istennek se ment. Már nem akartam ezt a munkát. Kitört a harag, a fáradtság, elszállt az erőltetett türelem, és azt vágtam a fejéhez, ami sokkal jobban inkább igénybe vett, mint kismama emlékei. Egy pillanatra megkönnyebbültem, aztán rám tört a bűntudat. Ám a túlnyomás elszivárgott, így egy ideig újra képes voltam elnézően hallgatni és válaszolni, Gitta néni pedig azokból a szégyenteljes pillanatokból elment, és soha nem emlékezett semmire. Csupasz vászonná vált, amire ugyanannyi energiával lehetett égszínkéket és feketét festeni.

Nálam is megritkultak a telefonok, az aggódó kérdések, az invitálások. A megértéstől még zavaróak maradtak a kiszámíthatatlan rosszulléteim. Jogom nem volt hangosan neheztelni. Viszont az én tekervényeim egyre olajozottabban működtek. Mindent megjegyeztem, és mindenre emlékeztem. Úgy vettem észre, ez is olyan idegesítő, mint a mész. Egyetlen dologba kapaszkodhattam. A sárgabarack illatú hajamba, a feszes bőrömbe és mellembbe, a kemény fenekembe. A kirakatban volt a bizonyíték, nem lehetek Gitta néni. Ha nem kelhetek föl tizenkét órán keresztül egy artériás szűrést követően, egy zsúfolt kórteremben nem dughatnak a lábaim közé egy műanyag kacsát, és várhatják meg, hogy elernyesszem a záróizmaimat. Mert az nem lehet, hogy az akarat végeredményben semmire sem elég.

- *Pisi?*

- *Takarodjon.*

Tudom, ez már egy kicsit erős volt. Az éjjeliszekrényen takaros sorrendben állt a reggelim, az ebédem és a vacsorám. Hiába nem ehettem egész nap, az étel járt. A celofánon keresztül éreztem a kenyér illatát. Ördögi kör. Ha eszem, innom kellett volna rá. Ha megszólaltam volna, sírásba fullad. Én pedig erős vagyok. A testösszetétel-mérése is megdicsérték, hogy a lábizmain fejlettsége százharmincöt százalékos. Sűrűn összetekerem a mutatóujjam körül a hajam, és szagolgom. Azt mondtam, hogy nem akarok ma senkit látni, hát nincs is itt senki. Azt mondtam, hogy ne kérdezzenek olyan marhaságokat még telefonban sem, hogy hogy vagyok, hát nem is kérdezi senki. Így inkább éhezem és szomjazom, néha fáj a fejbőröm, olyan erővel húzom az arcom elé a hajam. Velem szemben egy tizenöt éves lány fekszik. Játékosan bodorodó fürtökkel, óriási, meleg tekintettel. Az anyukájával egész nap kártyáztak, susmorogtak, rejtvényt fejtettek. Én voltam az utolsó előtti, ő az utolsó. Épp csak kitoltak a folyosóra, figyelő hiányában ott kellett várnom egy órát, míg visszavihetnek a kórterembe. Gond nélkül sikerült a műtétem, és azon elmélkedtem, most mihez kezdjek magammal. Az anyja is ott toporgott beöltözve, de rám se nézett. Elég gyorsan kijött hozzá az orvos, aki elmagyarázta, miért nem tudja meggyógyítani a gyermekét. Könny nélkül fogadta. Nem tudom, mikor fog elmenni a kislány, mindenesetre én maradok. De hát így szokott ez lenni.

A nővérnek már 5 perce be kellett volna lépnie a szobába.